

SONJA ĆIRIĆ

**DA LI I
KOD TEBE
PLJUŠTI?**

— Laguna —

Copyright © 2023, Sonja Ćirić
Copyright © ovog izdanja 2023, LAGUNA

**DA LI I
KOD TEBE
PLJUŠTI?**

Transkript razgovora posmatranog lica Maje Bojanić i Vojina Ikonića, vođenog 11. jula 2019. godine od 18.00 do 22.11.

Maja Bojanić (47), državljanka Republike Srbije sa adresom u Srbiji, Beograd, Sokolska 16. Po zanimanju novinar, zaposlena.

Vojin Ikonić (47), državljanin Republike Srbije i Republike Slovenije, sa adresom u Sloveniji, Ljubljana Poljanska cesta 54. Po zanimanju dokumentarista i muzičar u Vojsci Slovenije.

Lice na merama je Maja Bojanić.

Maja Bojanić je na merama od 21. aprila 2019. godine zbog kontakta sa Jovanom Mladenovićem (SR Srbija, Beograd, Ulica Pere Dobrnjca 24, psiholog), a u okviru slučaja *Rušenje*, koji sprovode Ministarstvo unutrašnjih poslova Republike Srbije i Ministarstvo za notranje zadeve Republike Slovenije.

Transkript razgovora između Maje Bojanić i Vojina Ikonića zabeležen je u skladu sa instrukcijom slovenačkog

ministarstva da se u merama prema Bojanićevoj obrati posebna pažnja na njene kontakte sa državljanima Slovenije.

Uvid u transkript imaju Ministarstvo unutrašnjih poslova Republike Srbije, Ministarstvo za notranje zadeve Republike Slovenije i savetnik ministra odbrane RS Dragutin Mitrofanović.

Miodrag Savić
inspektor SSIM
Služba za specijalne istražne metode
Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije
Beograd 15. avgust 2019.

Napomena: U transkriptu razgovora Vojin Ikonić i Maja Bojanić se smenjuju. Njihova imena su naznačena na početku razgovora i posle svakog prekida. Za ostalo nije bilo potrebe zato što se podrazumeva da se smenjuju.

(Početak razgovora: 11. jul 2019. u 18 h)

VOJIN IKONIĆ: Vojin ovde, zdravo.

MAJA BOJANIĆ: Znam da si ti. Piše mi na displeju, a ja umem da čitam... „Vojin moj“, tako piše. Nisam te izbri-sala, a htela sam, sto puta sam htela! Ali uvek kad treba da pritisnem dilit, pomislim šta mi smeta što si tu, ne zauzimaš mi memoriju... Ej, bre, Vojine, pa jesi li to stvarno ti? Ne mogu da verujem! Pre neki dan piše mi u horoskopu „su-sret sa dragom osobom iz prošlog života“. Pomislim ko bi to mogao biti i odmah izređam gomilu ljudi, ali ti nisi bio na spisku. Ne zato što bih više volela da vidim nekog drugog, ne, naprotiv, nego zato što smo se zaboravili... Zašto čutiš?

– Čekam da završiš. Reci, šta ti treba? Celo prepodne me zoveš, šalješ panične poruke, šta ti treba? Odakle ti broj?

– Veruj mi, nema tog broja koji ne može da se nađe. Jednom sam nešto htela da te zamolim, sad to više nije važno, pa sam se potrudila i našla tvoj broj. Zadovoljan?

– Reci, šta ti treba?

– Uh, svašta... baš svašta. Neće da boli, obećavam. Imam da ti ispričam o tvom Vladimiru, iznenadićeš se ...

– O mom ocu? Nisam siguran da ima nešto što bi me o njemu zanimalo, ali dobro. Da čujem.

– Sačekaj, gde žuriš, pusti me da se malo radujem što te čujem...

– ...

(Vojin Ikonić ne odgovara.)

MAJA BOJANIĆ: Sad ti kažeš: „I ja se, Majo, veoma radujem što tebe čujem“ ...

(Vojin Ikonić ne odgovara.)

MAJA BOJANIĆ: Ili pak oćutiš. Baš me briga. Ja se radujem što te čujem, a ti kako god hoćeš. Volj' ti raduj se, volj' ti ne raduj se, kako god... Bila sam sigurna da se nećeš javiti. Iskustvo me je naučilo da ti obećaš, kažeš doći ću, a onda nestaneš. I tako dvadeset osam godina.

– Ne razumem čemu sad ovo pasivno-agresivno optuživanje. Odgovorio sam ti SMS-om da ću zvati u šest, i, evo, zovem.

– Da si mi se obradovao, ti bi me pozvao odmah. Istog momenta, ne bi pisao SMS. SMS služi da nekog staviš na čekanje, pa ako ne zaboraviš i ako ti se bude htelo, javićeš se. A šta ako je bilo hitno?

– Pa je l' jeste?

– Naravno da mi ne zavisi život od tvog poziva, kakvo ti je to tupavo pitanje!

– Majo, predugo traje ovaj početak. Reci zašto si me zvala.

– Šta ti je? Ej, to sam ja, Maja, ona iz tvog prošlog života, sećaš se? Kako to razgovaraš sa mnom? Hoćeš da mi bude neprijatno?

– Mislim da učitavaš nešto čega nema.

– Čoveče, isti si. Napadaš čim zineš, odmah, s vrata... Kao nekad. Ali nema veze, praviću se kao da se ništa nije desilo...

– Pa i nije.

– ... i da mi nije ništa. Dakle: pa gde si, bre, Vojine, kakav si, pričaj mi ...

(Čuje se srkutanje, a zatim zvuk kao kad se šoljica spusti na tanjir.)

VOJIN IKONIĆ: Piješ kafu?

MAJA BOJANIĆ: Aha. Poštujem običaj da na početku razgovora s nekim treba nešto popiti. Znaš zašto?

– Reci mi.

– Pa da reči teku, da ne zapinju po suvom grlu! Kapi-
raš? Šta si mislio, zašto sekretarica na početku sastanka
pita prisutne: „Želite li kafu, čaj, sok?“ Nisi primetio? Da
li i ti nešto srkuckaš?

– Ne i ne.

– Zašto, idi skuvaj kafu, uzmi nešto... Trebaće ti.

– Kakva je ta tvoja? Vrela i bez šećera?

– Da, ista kao što je bila u gimnaziji. Ja se ne menjam,
monotona sam. Kako onda, tako sad. A kod tebe? Šta ima
novo? Pričaj, hoću sve da znam. Imaš ceo ovaj moj dan
na raspolaganju.

– Ali ti nemaš moj.

– Vojine! Na šta to liči?

– Izvini, malo sam umoran, valjda mi se skupilo...

– Zato i treba da pričaš, pričanje je terapija, pričaj, sve me zanima...

– Mislio sam da će ovo biti razgovor dvoje odraslih ljudi o nečem bitnom, a ne trućanje. Ali dobro, zvala si ti mene, a ne ja tebe, ti diktiraš. Je l' viđaš nekog?

– Rekao si „ti diktiraš“?

– Da, pa?

– Ali si ipak ti nametnuo novi pravac razgovora, a ne ja, zar ne?

– Ne budi sitničava. I nauči da praviš razliku između „usmeriti razgovor u određenom pravcu“ i „pomeriti ga sa mrtve tačke“. Samo sam hteo da prestanemo da šljafujemo, ništa drugo...

– Mislio si da li viđam nekog iz odeljenja? Retko i slučajno. Mi smo jedino odeljenje u kosmosu koje nikad nije organizovalo godišnjicu mature. Nisi primetio da ti ne stižu pozivnice?

– Jesam, jednom. I to samo zato što se kolega s posla hvalio tulumom sa neke svoje mature. Kazao je da se oni okupe svakog maja, da tada lumpuju, da su opet mladi i ljudi, pa sam zato pomislio: tako se sad i u Beogradu provode. Ali ništa dublje od toga. Podrazumevao sam da ste me izbacili sa mejling liste, da meni kod vas više nije mesto.

– Kod VAS...? Okej, može i tako. U poslednje vreme viđam Tinu, i nikog više.

– Tina? Je l' to ona što je nabavila rešenja za poslednji test iz biologije, pa nije dobio peticu samo onaj ko je namerom napisao pogrešan odgovor?

– Tačno, to je ona! A sinoć sam, zamisli, srela Stevicu, živi u Francuskoj, došla je nakratko da vidi mamu, pa sam joj odmah rekla ono za horoskop. Pogledala me je kao da sam primitivna.

– Stevica je žensko?

– Ne sećaš je se? Pa ti si je tako prozvao, ko bi drugi! Svima u odeljenju si pretvarao prezimena u nadimke, osim meni. Zapravo, pokušao si sa Bojanka...

– ... i odmah odustao. Zato što ti možeš da budeš samo Maja i nikako drugačije.

– Ja sam tebe zvala Ika.

– Tačno, ali samo ti.

– Čula sam da si zaposlen u vojsci, tamo se oslovljavate prezimenom? Barem je tako u filmovima.

– Pogodila si. I šta ti kaže ta Stevica iz našeg odeljenja?

– Ništa, ima super posao u nekom ministarstvu za manjine. U Francuskoj su sad nesnosne vrućine i nemiri, čuo si? Tuku se ljudi s policijom još od prošle godine i nikako da prestanu, pa je došla da se skloni od svega toga... Imaš istu boju glasa kao u gimnaziji.

– Da li Stevica ima neke veze sa mojim Vladimirom?

– Ni najmanje. Gnjavim o njoj ne bi li osetio da bih da ćaskamo. Opet. Možda nismo zaboravili kako se to radi.

– Majo, ovo je nizak udarac. Očito moram prvo da prođem kroz ćaskanje kako bih zaslužio informaciju koja me se tiče. Otkud ta Stevica u Francuskoj?

– Udala se, zbrisala iz zemlje, sad je Evropljanka kao i ti... Stvarno, kako je u Evropi?

– Očekivano pitanje jednog novinara.

– Otkud znaš šta radim?

– Internet je čudo, nisi primetila?

– Ne volim što si me guglao.

– Zapravo nisam. Ja samo čitam novine, pa sam naišao i na tvoje tekstove, razumeš? Drago mi je što si uspela u životu, što si novinar...

– A, to? Jeste, imam sreću što radim to što hoću i što volim, u novinama koje mi imponuju. To jeste velika privilegija, priznajem... Iko, bre, pa pričaj mi nešto, bilo šta! Kako je u Ljubljani, je l' i kod tebe pljušti? Ovde pljušti. U celoj Evropi suša, a samo kod nas pljušti.

– U Sloveniji je lepo vreme, vedro. Plavo nebo, prozirno, sve je onako kako treba da bude.

– Kako ti je u vojsci?

– A kako će da mi bude, verovatno kao i drugima na njihovim radnim mestima. Dobro mi je...

– Šta se radi u vojsci kad je mir? Sprema se novi rat?

– Ne znam, ja se time ne bavim. Ja sam u Medijima.

– U Medijima?!

– Ne znam što se čudiš...

– Ne čudim se, samo...

– ... nisam novinar ako si pomislila da jesam. Radim u dokumentaciji Mediji, tako se zove jedan odsek u vojsci.

– ... Koincidencija je da sam se početkom maja dopisivala sa Medijima Slovenačke vojske, pretpostavljam da nisi znao? Da jesi, odmah bi mi se javio i rekao: „Majo, evo, upravo čitam tvoje pismo“ ili bi mi makar sad na početku razgovora rekao: „Majo, video sam tvoje pismo“, zato što bi znao da sam to ja. Potpisala sam se, Maja Bojanić, i ostavila obe adrese, i poštansku i mejl, a ti nemaš još neku Maju Bojanić u životu osim mene. Dobila sam i odgovor...

– Opet me optužuješ. Ne primećuješ?

-
- Ni najmanje, samo kažem, imam pravo da kažem.
 - Ja radim u dokumentaciji, rekao sam ti, i nemam veze sa spoljnim svetom i pismima. Pošalji mi ga da vidim o čemu se radi.
 - Nemam ga, pojeo mi ga je virus, sve mi je pojeo.
 - Da li se sećaš šta si napisala?
 - Da me je na Medije uputio kustos Vojaškega muzeja, navela sam njegovo ime, sad ga se više ne sećam, rekao mi je da vi imate informaciju koja mi treba. A tražila sam imena i kontakte dva naučnika iz Slovenije koji su bili deo tima jednog jugoslovenskog projekta, navela sam naslov i sve razloge zašto mi treba ta informacija.
 - A zašto ti treba?
 - Ja bih pitala kakav je to projekat zbog kog sam pisala Slovenačkoj vojsci, a ne zašto mi treba.
 - Šta su ti odgovorili?
 - Da ne znaju ništa, da im je žao i da mi žele sreću u daljem radu. Na početku pisma je pisalo: „Poštovana Maja Bojanić...“
 - Pa šta! Priznaćeš da je to uobičajen početak pisma. Ponoviću: ja radim u dokumentaciji. To znači da ne komuniciram sa spoljnim svetom, ne odgovaram na pisma, ne pišem saopštenja. Ja čitam novine i razvrstavam novinske tekstove u fajlove i foldere, shvataš?
 - Ti znači radiš tamo gde je radio i tvoj tata. Interesantno. Da li imaš neki čin?
 - Ne. Vojska zapošljava i civile, a među njima sam i ja.
 - Kome sad u vreme interneta uopšte treba dokumentacija? Šta ti uopšte radiš na tom nepotrebnom radnom mestu?